

บทที่หนึ่ง

คืนวันที่ 17 เดือนกรกฎาคม ปี 1990

วันที่สามที่พวกเรามาถึงน่านน้ำแถบไอซ์แลนด์

ไรน์ใช้เรดาร์ค้นหาอยู่ในห้องควบคุมเรือ จนถึงตอนนั้นก็ยังไม่พบที่อยู่ของเจือก

ผมสงสัยเหลือเกินว่าเจือกจะอยู่รอดในน้ำที่มีอุณหภูมิเย็นจัดขนาดนี้ได้หรือไม่ แต่ไรน์ยืนยันกรานว่าเขาพบร่องรอยของเจือกในบริเวณนี้เมื่อปีที่แล้ว ซึ่งจากบันทึกพวกเรารู้กันดีว่าเจือกเป็นสิ่งมีชีวิตเขตร้อน แต่ผมก็ไม่อยากทิ้งความหวังไปแม้เพียงเล็กน้อย

ผมอยากเห็นเจือกตัวเป็น ๆ และผมหวังว่าชื่อและนามสกุลของผมจะสานต่อการสำรวจสิ่งมีชีวิตลึกลับที่ยังสำรวจไม่เสร็จสิ้นของนักชีววิทยาผู้ยิ่งใหญ่ได้

เมื่อผมเขียนไดอะรี่ถึงตรงนี้ ก็เหลือบมองไปยังหน้าต่างทรงกลมของเรือ

ด้านนอกมีมิติ ผมหันเพียงแสงสะท้อนอบอุ่นของโคมไฟ
ตั้งโต๊ะบนกระจกหน้าต่าง เงาสะท้อนโครงหน้าผอม ๆ ของผมพร้อม
เส้นผมและดวงตาสีดำสนิท ใบหน้าซูบซีดอย่างกับพวกเสพยาเกิน
ขนาด

ผมสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ ก่อนจะยิ้มออกมา

ไรน์เคยบอกว่าบางครั้งผมก็หมกมุ่นอย่างกับคนบ้า ก็คงเป็น
แบบนี้จริง ๆ

เมื่อผมเขียนประโยคนี้อลงไป ทันใดนั้นปลายปากกาก็ครูด
กระดาษจนขาดเพราะความไม่สบายใจที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน
จังหวะนั้นเองก็มีเสียงโหวกเหวกดังมาจากข้างนอก...

“เจ้าหนูวอลเลซ! ออกมานี้เร็ว มีตัวอะไรอยู่ได้น้ำ!”

มือของผมสั่นระริก ร่างกายมีปฏิกิริยาตอบโต้ไวกว่าสมองพุ่ง
ตรงไปยังห้องควบคุมเรือ ก่อนจะบังเอิญชนกับไรน์ที่เดินออกมา
พอดี เขารวบตัวผมทันทีแล้วชี้ไปยังจอมอนิเตอร์กล้องถ่ายได้น้ำแล้ว
พูดอย่างตื่นเต้น

“พระเจ้า! เดชาโรว เจ้าหนูวอลเลซของฉัน ดูสิ ฉันบอกแล้ว
ว่าตรงนี้มีเงือก นายน่าจะเชื่อฉันตั้งแต่แรก!”

ผมเบิกตากว้างพลางจับจ้องไปยังเงาร่างที่เคลื่อนไหวอยู่บน
จอมอนิเตอร์ ลมหายใจแทบหยุดไปชั่วขณะ เงาร่างนั้นเพริ้วบาง
ชัดเจน สิ่งที่แตกต่างกันไปจากฉลามและโลมาอย่างเห็นได้ชัดก็คือ
ร่างกายท่อนบนไม่มีครีบ แต่กลับมีแขนงออกมาเช่นเดียวกับ
มนุษย์

ใช่จริง ๆ ด้วย มันคือเงือกตนหนึ่ง

“ระ...รีบทอดแหสิ! ไรน์ คุณมัวรออะไรอยู่!”

ราวกับผมสะดุ้งตื่นจากฝันแล้วชกเข้าที่หน้าอกของไรน์ แต่เขากลับคว้าข้อมือผมไว้พรางหัวเราะ “นายคิดว่าฉันหัวช้าเหมือนนายหรือไง กลิ่นล่อฉลามของเราทำให้เงือกตนนี้ลึบสนอยู่ นายคิดว่ามันไม่หนีเพราะอะไรกันล่ะ”

“คุณนี่มัน!”

ผมรีบพุ่งไปยังดาดฟ้าอย่างรวดเร็วตั้งสายฟ้าแลบ เห็นพวกลูกเรือเปลี่ยนมาสวมอุปกรณ์ดำน้ำแล้วว่่ายลงไปทางแหได้นำ ที่แหจับปลา มีทุ่นเรืองแสง เมื่อกางออกเหนือผิวน้ำก็ไม่ต่างจากดวงดาวที่กระจัดกระจายอยู่บนท้องฟ้า พวกมันหายไปพร้อมกับลูกเรือที่ดำดิ่งลงไปใต้ผิวน้ำไร้คลื่น หัวใจผมก็ดำดิ่งตามลงไปด้วย เส้นประสาทตึงอย่างกับโดนอัดด้วยแรงดันน้ำ

นี่จะเป็นหนึ่งในการค้นพบทางชีววิทยาที่น่าอัศจรรย์ที่สุดในการประวัติศาสตร์มวลมนุษยชาติ

คิดถึงตรงนี้ก็ทำเอาผมแค้นหลังผมแข็งที่ออกไปหมด ได้แต่ยืนเขย่งอยู่บนเสากระโดงเรือ อยากจะดำลงไปพาเงือกตนนั้นขึ้นมาพร้อมกับเหล่าลูกเรือใจจะขาด

“พ่อคุณคลายหน่อย อย่าตกน้ำล่ะ!”

ไรน์ยิ้มร้ายอยู่ข้างหลัง น้องของผมถูกแขนเขารัดเอาไว้แน่น ผมตกใจมุกตลกของเขาจนร่างกายเอนไปด้านหลัง เขาคิดว่าคอเสื้อผมไว้ได้อย่างว่องไว เราสองคนจึงล้มลงไปบนดาดฟ้า กันผมเกือบจะทับหน้าเขาอยู่แล้ว โชคดีที่ผมตัวเบาไม่จั่นคงทำต้งจมุกที่เขาภูมิเอนักหนาหักอย่างแน่นอน

“เฮ้พวก ไม่ต้องอยากจับกันผมขนาดนี้ได้มั้ง”

ผมลุกขึ้นยืนพร้อมส่งยิ้มตาหยีให้เขาอย่างซุกซน แต่ไรน์กลับ ยันตัวกับพื้นคาดฟ้าอย่างไม่มีหระพลางยิ้มยียวน

“พูดในมุมชีวิตวิทยา กันสวยดีมาก รสชาติถ้าได้ลองก็คงไม่แย่ นอกจากเงือกแล้วก็ถือเป็นอีกหนึ่งการค้นพบที่ยิ่งใหญ่ในคำคืนนี้”

“เขาคุณก็แข็งใช้ได้เลย” ผมเตะเขาเขาแล้วแยกเขี้ยวจนเห็น ฟันขาวเรียงราย

วินาทีต่อมาเสียงคลื่นกระทบใต้ท้องเรือก็ดึงความสนใจของ ผมไปทั้งหมด ผมคุกเข่าข้างเสากระโดงมองแห่ที่ลูกเรือลากขึ้นเขวน เอาไว้ตาไม่กะพริบ แห้จับปลาพันกันยุ่งเหยิงห่อร่างเปือกขึ้นที่เดิน ไปมาราวกับฉลามที่ถูกจับได้ไว้ข้างใน

เงือกตนเดียวที่ถูกค้นพบในประวัติศาสตร์ของมนุษย์คือเงือก หางแดงในมหาสมุทรอินเดีย แต่ตนนี้ต่างออกไป มันมีหางสีดำแต่ ก็ไม่ดำสนิท ไม่รู้เป็นเพราะแสงสะท้อนจากผิวน้ำหรือเปล่าที่ทำให้ เห็นเป็นสีน้ำเงินเข้มแต่สีแดงตรงปลายเหมือนกับดอกไม้ไฟ สีแดง นั้นดูน่ากลัวราวกับเลือดที่เปื้อนบนนมมิด

ไม่รู้ว่าจะทำไมจู่ๆ ลูกตาผมก็เจ็บราวกับถูกแทงขึ้นมากะทันหัน ในใจรู้สึกถึงบางอย่างที่ไม่ชัดเจน นึกถึงตำนานที่คุณชินอิจิ ผู้อาวุโส ที่ศึกษาเงือกมานานห้าสิบปีเคยเล่าตอนที่ไปทำวิจัยที่โอกินาวะเมื่อ หลายปีก่อนได้วาง ๆ

นี่คือสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่า ‘เงือกราตรี’ มันมีหางสีดำประกาย น้ำเงินแซมแดงเหมือนกับที่ผมเห็นตรงหน้า ขณะเล่าเขามีสีหน้า หวาดระแวงและตื่นกลัว บอกเพียงสิ่งมีชีวิตเหล่านี้ น่ากลัวกว่าฉลาม- เสือ ความน่ากลัวไม่ได้อยู่ที่พลังโจมตีแต่เป็นพลังประหลาดที่มันมี

ติดตัว เขาเตือนผมว่าหากพบเงือกประเภทนี้ก็อย่านำขึ้นฝั่งมาทำวิจัยเหมือนกับเงือกหางแดง ไม่อย่างนั้นความโชคร้ายที่คาดไม่ถึงจะเข้ามาหา

‘อสูรร้ายจากนรก’ เขาอธิบายไว้แบบนั้น

แต่ผมไม่ใช่คนญี่ปุ่น อีกทั้งยังไม่เข้าใจวัฒนธรรมญี่ปุ่น ดังนั้นจึงเข้าใจความหมายของคำคำนี้เพียงครึ่งเดียว ได้แต่คาดเดาว่ามันคงคล้าย ๆ กับผีร้ายของจีน ไม่ก็ปีศาจร้ายฝั่งตะวันตกละมัง

ในการพูดคุยครั้งนั้นคุณชินอิจิไม่ได้บอกผมว่ามันน่ากลัวอย่างไร เพียงแต่จบการสนทนาด้วยเสียงซู่อย่างลับ ๆ รวากับว่าหลีกหนีการชักใช้ และการไปเยือนของผมในปีที่สองที่ผมไปโอกินาวะ เขาปฏิเสธผมอีกครั้งด้วยข่าวการเสียชีวิตของเขาและปรีศานานี้ยังคงอยู่ในความทรงจำของผมตลอดไป

ตอนนี้ตำนานที่ว่าอยู่ตรงหน้าผมแล้วจริง ๆ

ไม่ว่าจะมีคำเตือนจากคุณชินอิจิหรือไม่ สำหรับผม... นักชีววิทยาจอมหมกมุ่นอย่างผมก็ถือว่าเงือกเป็นสิ่งที่ล่อลวงให้ยอมเข้าหาความตายอยู่แล้ว

เมื่อยกมันมาถึงแดดฟ้าแล้วปล่อยลงแท็งก์น้ำ หัวใจผมราวกับจะหยุดเต้น ผมค่อย ๆ คุกเข่าก่อนจะฉีดยาสลบไปที่หางของมันด้วยปริมาณที่เหมาะสมโดยได้รับความช่วยเหลือจากลูกเรือ จากนั้นก็ใช้ความกล้าลุดไปตามสัดส่วนของหาง เกล็ดเล็ก ๆ อันเย็นเฉียบบนหางให้สัมผัสที่ต่างจากปลาทั่วไป มันลื่นและละเอียดกว่าผิวโลมาเสียอีก ถึงขนาดที่...ให้ความรู้สึกที่ใกล้เคียงกับผิวหนังมนุษย์ เหมือนกับขามนุษย์ที่ถูกแรปด้วยฟิล์มบาง ๆ ชั้นหนึ่ง

ผมตกใจกับความคิดดังกล่าว มือแตะไปโดนส่วนปลายโดย

ไม่ตั้งใจ ความเจ็บแปลบพลันแล่นขึ้นมาที่นิ้วผม แปลกใจมากที่พบว่าหางของมันเป็นหนาม ครีบหางทรงสามเหลี่ยมคมกริบราวมีดจริง ๆ เลือดไหลออกมาจากง่ามนิ้วของผมแล้วหยดลงที่เกล็ดก่อนจะหายไปในพริบตาพร้อมกับโดนดูด

ทันใดนั้นเงือกก็ตื่นพราดรุนแรง หางโค้งงอของมันตัวดำเข้าใส่ผม พยายามจะรัดข้อเท้าของผมราวกับงูยักษ์ ขนาดลูกเรือหลายคนก็ยังคงควบคุมมันไม่อยู่

ผมล้มลงก้นจ้ำเข้ากับพื้นดาดฟ้า ตัวแข็งทื่อ ตกตะลึงราวกับต้องมนตร์

“เจ้าที่ม นายโง่หรือเปล่าเนี่ย”

โธ่ดั่งผมขึ้นจากพื้นแล้วลากไปอีกด้าน ก่อนจะเหยียบลงบนทางที่กำลังใจดีผมแล้วฉีดยาสลบที่เหลืออยู่เข้าไปอย่างรวดเร็ว

“อย่า! นั่นมันปริมาณสำหรับฉลามเลยนะ ถ้าโอเวอร์โดสมันอาจตายได้นะ!” ผมร้องอย่างตกใจ เมื่อเห็นหางปลาสงบลงอย่างรวดเร็วผมก็ตื่นออกมาจากแขนของโธ่อย่างตื่นตระหนก แล้วรีบไปแกะแหออกจากร่างของมันทันที

มือผมสั่นอย่างควบคุมไม่ได้ ความตื่นเต้น ความดีใจ และความกลัวที่ปะปนอยู่ในความทรงจำทำให้เคลื่อนไหวช้าลง เมื่อดึงแหออกจากหัวของเขาจนเผยให้เห็นร่างทั้งร่าง ผมก็ตัวสั่นเสียจนต้องถอยออกมาตั้งหลักหนึ่งก้าว

นี่เป็นครั้งแรกที่ผมได้เห็นเงือกตัวเป็น ๆ

เขาแตกต่างจากซากศพและโครงกระดูกในภาพถ่ายโดยสิ้นเชิง หากไม่เห็นหางและใบหูแหลม ๆ เขาก็ไม่ต่างจากคนคนหนึ่ง

เขานอนขดตัวอยู่ตรงนั้น ใบหน้าหันไปอีกข้าง เส้นผมสีเงิน

ยวง (ที่ผมไม่รู้ว่าจะควรจะเรียกว่าเส้นผมหรือไม่ก็เถอะ) เปียกขึ้นลู่มาที่ลำคอจนมองไม่เห็นหน้า เห็นแค่เพียงสันกรามคมชัดเท่านั้น จากเลี้ยวหน้าแล้วเขาคงหน้าตาดีใช้ได้ แน่ใจว่านั่นไม่ใช่สิ่งที่ผมสนใจ สายตาของผมเลื่อนลงไปข้างล่าง กล้ามเนื้อที่หลังเหยียดตรงและยืดหยุ่นได้ดีราวกับเป็นสายธนูเต็มไปด้วยความรู้สึกเช่นสัตว์ร้ายได้น้ำ ถึงกับทำผมสงสัยว่าจู่ ๆ มันจะกระโดดขึ้นมากัดคอผมเหมือนกับฉลามหรือไม่

ดู ๆ ไปแล้วเจ้าตัวนี้ก็คือเงือกที่มีท่อนบนเป็นชายหนุ่มร่างกำยำคนหนึ่ง ผมเคยคิดว่าเงือกไม่มีเพศตายตัวและจะเปลี่ยนเพศเฉพาะตอนผสมพันธุ์เหมือนปลาไหล แต่ความย้อนแย้งนี้ได้ลึ้มล้างสมมุติฐานของผมโดยสิ้นเชิง

สายตาของผมสำรวจแถว ๆ ท้องน้อยของเขาโดยไม่รู้ตัว ตรงนั้นมีบางอย่างหนุนขึ้นมาจริง ๆ เพียงแต่มันถูกห่อหุ้มด้วยเกล็ดที่ออกขึ้นตามกล้ามเนื้อข้างลำตัวและมีช่องว่างเล็ก ๆ บริเวณหัวหน้า

ดูท่าส่วนนี้จะมีโครงสร้างคล้ายระบบสืบพันธุ์ของโลกา ที่มีเพียงตอนผสมพันธุ์เท่านั้นที่แข็งตัวเหมือนอวัยวะสืบพันธุ์ของมนุษย์

แต่เงือกมีระบบสืบพันธุ์และกระบวนการสืบพันธุ์เช่นเดียวกับมนุษย์หรือไม่กันนะ

ความสงสัยบังเกิดขึ้นในใจอย่างมิอาจควบคุม ผมจึงหยิบไฟฉายที่เหน็บอยู่กับเอวออกมา คิดจะตรวจดูเขาอย่างคร่าว ๆ ที่นี้เมื่อส่องแสงไฟฉายไปที่หัวของเขาขณะที่ผมกำลังโน้มตัวลงไป จู่ ๆ เขาก็ขยับตัว แม้จะเพียงเล็กน้อยแต่ผมก็ติดตัวออกมาอย่างระมัดระวัง ไรน์มายืนขวางหน้าผมเพื่อป้องกันไม่ให้ฟายนั้นโจมตีเข้า

มากะทันหัน

แต่เงือกกลับไม่ได้เคลื่อนไหวอะไรมากไปกว่าเงยหน้าขึ้นเล็กน้อยเท่านั้น ผมเบียดอยู่กับช่องว่างเล็กๆ ทำให้มองเห็นเสี้ยวหน้าของเขาได้ ได้เปลือกตาของเขามีเส้นขนเล็กๆ คล้ายขนตาหนึ่งชั้น ทว่าสีอ่อนราวกับก้างปลา ดวงตากลับมีสีเข้มดูมืดมิดและลึกล้ำไว้ก้นบึ้งราวกับคลื่นใต้น้ำที่ลอยอยู่ในทะเลลึก อีกทั้งยังว่างเปล่าไร้ซึ่งแววตา

แต่ผมกลับรู้ว่าเขากำลังจ้องผม หรือเรียกได้ว่ากำลังประเมินผมอยู่

ผมขนลุกชู่ จากประสบการณ์การเป็นนักชีววิทยา ผมมั่นใจว่าสายตาแบบนั้น...คือเขากำลังมองผมเป็นเหยื่อ

บทที่สอง

เช้าตรู่วันที่ 17 เดือนกรกฎาคมปี 1990

ผมต้องหยุดการศึกษาเงือกตนนั้นไปก่อนตามคำห้ามปรามของไรน์ จากข้อมูลเท่าที่ทราบ เงือกเป็นสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมที่เฉลียวฉลาดเช่นเดียวกับโลมา หากโดนจับขังโดยไม่มีมาตรการรักษาความปลอดภัยที่มีประสิทธิภาพ สิ่งมีชีวิตประเภทนี้อาจจะต่อต้านด้วยวิธีสุดโต่ง เช่น ฆ่าตัวตาย

เงือกตนนี้มีค่ามาก ผมไม่มีทางยอมให้ชีวิตของมันต้องตกอยู่ในสภาวะเสี่ยงอันตราย

ต่อให้ตัวเองต้องเป็นฝ่ายเสี่ยงเองก็ตาม

ผมเขียนไดอะรี่ทีละคำ มุ่งมันเด็ดเดี่ยวเหมือนลายมือที่คมชัดบนกระดาษ แต่ความคิดกลับยังติดอยู่กับดวงตาสีเข้มคู่นั้นของเงือกไอย์เนียงคงแผ่ซ่านอยู่บนสันหลังไม่จางหาย

ก่อนรุ่งสางวันนี้ผมจะเริ่มแผนฝึกมันให้เชื่องเหมือนกับที่ทำ

กับโลมาที่เกิดตามธรรมชาติ แม้ตอนนี้จะยังไม่แน่ใจว่าเงือกมีไอคว
 ลักเท่าไร แต่ผมก็อยากลองสื่อสารกับมันก่อน หวังว่ามันจะคลาย
 ความระแวงระวังที่มีต่อผมลง...

ก็อก ๆ ๆ

จู่ ๆ เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น

“เดชาไรว?”

นั่นคือเสียงของไรน์ ผมปิดไดอะรีแล้วยัดไว้ซอกเตียงเพื่อไม่
 ให้เขาพบมัน หากไรน์เจอแผนการนี้เข้าละก็เขาต้องหยุดผมอย่าง
 แน่นนอน ไรน์คิดเสมอว่าเงือกเป็นสิ่งมีชีวิตที่เกิดมาพร้อมความ
 กระจายเลือด ยากจะฝึกให้เชื่องเหมือนกับฉลามขาว ทำได้แค่ฝ้า
 สังเกตการณ์เท่านั้น อีกอย่างไรน์เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาของผม ระดับ
 ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์ลึกลับ (Cryptozoology) ของเขาลึกซึ้งกว่าผม
 มาก ผมจึงไม่มีทางโน้มน้าวให้เขาละทิ้งความคิดแบบนี้ไปได้

เมื่อยัดไดอะรีลงไปใบบ ไรน์ก็เปิดประตูเข้ามาบ๊ีบ ผมนอน
 หงายบนเตียง หรีตามองเขาเดินเข้ามาก่อนจะหลับตาแน่นแก้งทำ
 เป็นหลับ

เขาโน้มตัวลงมา เกร่างทอดลงมาจากกลางอากาศ

“ไม่ต้องมาแก้งหลับ เมื่อกี้ฉันได้ยินเสียงนายขึ้นเตียง”

ผมหลับตาไม่สนใจเขา ทำปากแฉับ ๆ ทำท่าเหมือนกับกำลัง
 จมดิ่งในห้วงนิทรา เหมือนเขาจะอดทนรออยู่พักหนึ่งก่อนจะคว้ามือ
 ข้างที่บาดเจ็บของผม จังหวะที่ผมสงสัยว่าเขาจะทำอะไรก็รู้สึกเย็น ๆ
 ที่ปลายนิ้ว ความปวดแสบปวดร้อนแล่นปราดมาถึงหัวใจ ผมเกือบ
 จะกรีดร้องแล้วแต่ตัวขึ้นมาจากเตียง พอลืมตาขึ้นก็เห็นว่าเขาใช้ลาลี
 ขุบแอลกอฮอล์จุ่มที่แผลของผม!

“ใจร้าย! นี่คุณกะจะให้ผมเจ็บจนตายเลยหรือไง”

ผมถลึงตาแยกเขี้ยวใส่เขา แต่แขนยังถูกจับไว้แน่น ไรน์ไม่แม้แต่จะมองผมด้วยซ้ำ แคंपรายตามองอย่างไม่สนใจใยดี แวดตาดูเยื่อหยิ่งน่าสะพรึงกลัวขณะเข็ดแผลซ้ำ ๆ ผมกัดฟันทำเป็นไม่สนใจ แต่ที่ขมับกลับมีเหงื่อผุดออกมา

ไรน์ชอบแกล้งผม มันเป็นหนึ่งในความสุขที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของการเดินเรืออันแสนยาวนานและน่าเบื่อนี้

‘เดี๋ยวดีเดี๋ยวร้าย โรคจิตชะมัด’

ผมด่าในใจแรง ๆ ไปทีหนึ่ง จังหวะที่เริ่มตาลาย สำลึก็ถูกดึงออกไป ผมถอนหายใจอย่างโล่งอกก่อนจะเอนกายพิงขอบเตียง ไรน์ยังคงจับมือผมไว้ ไม่ใช่แค่ไม่ยอมปล่อยแต่ยังดึงผมเข้าไปใกล้ขึ้นริมฝีปากแทบจะแตะปลายจมูกของผม ก่อนจะขู่เสียงเบา “อย่าเสี่ยงเข้าใกล้เงือกหลังฉันเด็ดขาดเดชาโรว ไอ้โรคอยู่ไม่สุขเข้ากระดูกของนายกำเริบแล้วสินะ ฉันมองตานายวันนี้ก็รู้แล้วว่าไม่ปกติ”

ผมตกใจจนเหงื่อเย็นผุดขึ้นที่หลังโดยไม่ทันตั้งตัว จมูกอบอวลไปด้วยกลิ่นฉุนของซิการ์จากตัวเขา แม้กระทั่งการหายใจก็ยังช้าลง “ผมเปล่า! ผมรู้ว่าเงือกตัวนั้นก้าวร้าวแค่ไหน เฮ้ ผมก็กลัวเจ็บกลัวตายเป็นนะ...”

ผมสะบัดมือข้างที่โดนบีบจนแดงแล้วมองเขาด้วยสีหน้าหวาดกลัว แต่อาการร้อนตัวกลับตีขึ้นมาจุกอยู่ที่ลำคอ

ลูกกระเดือกของไรน์ขยับอย่างเหยียดหยามต่อหน้าผม ก่อนจะทำเสียงฮึดฮัดจากโพรงจมูก

“นาย...กลัวตายด้วยเหรอเดชาโรว ฟอนักผจญภัย”

ผมรีบพยักหน้ารับ

มีค้อย ๆ คลายออก ผมถอนหายใจอย่างโล่งอก แต่มืออีกข้างของเขากลับโอบหลังผมแน่น เขาใช้ร่างกายที่แข็งแรงกว่าดันผมขีดผนังอย่างง่ายดาย ผมเกือบคิดว่าเขาจะบีบคอผมให้ตายเสียแล้ว แต่เขาแค่ก้มลงมากกระซิบข้างหูผมเท่านั้น

“เดชาโรว ถ้าฉันจับได้ว่านายแอบไปทำเรื่องไร้สาระโดยพลการละก็ ฉันจะปล้ำนายซะ พวกลูกเรือฉันก็เป็นคนจ้าง...”

ผมคิดในใจ ‘พระเจ้า ยิ่งฟังก็ยิ่งตกลงเป็นบ้า’

ไรน์ ใ้หมอนี่มันปากไม่มีหยุด พวกลูกเรือเองก็ชอบเล่นมุขตลกหยาบคาย แต่หลายเดือนมานี้ผมใช้ชีวิตเหมือนคนเถื่อนจนชินไปนานแล้ว ผมยังต้องกลัวมุขตลกไร้สาระแบบนี้อีกแหมะ

ผมเงยหน้าเล็กน้อยจนปลายจมูกชนกับเขา ก่อนเอ่ยปากหยอกล้อ “ถ้าคุณปล้ำผมเสร็จ ผมก็จะได้ไปศึกษาเงือกตัวนั้นใช่ไหม ถ้างั้น...ก็แล้วแต่เลย”

เขาผงะไปครู่หนึ่ง คงคิดไม่ถึงว่าผมจะตอบกลับด้วยคำพูดไร้สาระแบบนี้ ดูท่าเขาจะโกรธเล็กน้อย มือที่อยู่บนหลังยิ่งกระชับแน่นขึ้นแล้วเลื่อนมาที่บั้นท้ายของผมก่อนจะดึงทิ้งเข็มขัดของผม เดิมทีผมคิดว่าเขาแค่ล้อเล่นจึงแก้งัดขึ้นพอเป็นพิธี แต่สะโพกก็ดันไปชนกับส่วนนั้นของเขาพอดี

ร่างกายผมแข็งทื่อทันที

สิ่งนั้นที่อยู่ใต้ท้องน้อยของไรน์แข็งขึ้นมาแล้ว แถมยังทิ่มผมอีก

ให้ตายเถอะ คนที่เป็นทั้งคูหุและอาจารย์ของผมเป็นเกย์ แหมตอนนี้ยังมีอารมณ์กับผมที่เป็นนักเรียนของเขาอีก!

เมื่อคิดถึงความใกล้ชิดที่มีมาตลอดหลายเดือนกับเขา ผมก็

กระโดดออกจากเตียงจนหัวไปชนกับราวกัน ก่อนจะถอยกรูดไปอีกด้านพลงซุสามนิ้วด้วยสีหน้าซีดเผือด “โอเค ๆ ๆ ผมสาบานต่อหน้าพระเจ้าเลยว่าจะไม่มีวันไปแตะต้องเงือกตัวนั้นโดยไม่ได้รับอนุญาตเด็ดขาด!”

โรนั้ยันแขนกับเตียงอย่างเกียจคร้าน เขาเหลือบมองผมอย่างแคลงใจ ขาววสองข้างกางออกอย่างไม่คิดปิดสิ่งที่กำลังตั้งตระหง่านอยู่กลางเป้ากางเกงยีน

ผมเกาแก้มที่ร้อนผ่าวเล็กน้อยก่อนจะกัดฟันเล่นมุขเพื่อบรรเทาความอับอาย “ยาวไม่ใช่เล่นนะเนี่ย ใหญ่กว่าของผมอีก”

โรนั้ก้มหน้ามองเงาผมหน้าม้าเฉียดผ่านมุมปากที่เหยียดเป็นเส้นโค้งแฝงนัยลึกลับซึ่ง อากาธาหันหน้าชนลูกฟุ้งขึ้นมาตั้งแต่ได้เท่าผมผืนใจตีบประตูดอกแล้ววิ่งหนี หางตาเห็นโรนั้ที่ลุกขึ้นจากเตียงผมแล้วเดินออกไปในที่สุด

โรนั้อาจคิดว่าขู่ผมสำเร็จแล้วจึงไม่ได้คุกคามผมต่อ แต่น่าเสียดายที่ผมเป็นคนไม่เชื่อในพระเจ้า ไม่ศรัทธาในศาสนาใด ๆ ที่สาบานไปก็แค่การแก่งัดตีหน้าซื่อเท่านั้น

คืนนั้นผมนอนไม่หลับทั้งคืน รอเวลาที่เรือทั้งลำไร้ความเคลื่อนไหวเงียบ ๆ อาศัยจังหวะที่แม้แต่ลูกเรือเฝ้ายามก็ยังงีบหลับหยิบแบ่งไฟกับอุปกรณ์เล็ก ๆ ที่พอจะใช้ได้ออกมา อย่างเช่นเครื่องตรวจจับเสียงสะท้อนอันเล็ก ๆ กับกล้อง DV กันน้ำ

ผมสื่อสารกับสิ่งมีชีวิตหลากหลายสายพันธุ์สำเร็จ ของพวกนี้จึงล้วนเป็นอุปกรณ์เสริมที่มีความจำเป็นอย่างมาก

อย่างไรก็ตามสิ่งที่สำคัญที่สุดคือ ประสบการณ์การมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งมีชีวิตอื่นของตัวผู้สื่อสารเอง

**เข้ามิตเวลา 02:11 น. ช่วงเวลาที่มนุษย์อยู่ในสภาวะ
อ่อนเพลียที่สุด**

ผมมองนาฬิกาดิจิตอลที่ข้อมือ และซ่อนตัวอยู่ในความมืดราวกับเมียร์แคดที่ปราดเปรียว หลังจากหลบเลี่ยงตำแหน่งที่มองเห็นได้จากหอสังเกตการณ์แล้วผมก็แอบเข้ามาที่ใต้ท้องเรือได้สำเร็จ

เมื่อเปิดประตูใต้ท้องเรือออก แท็งก์น้ำทรงกระบอกซึ่งกำลังเปล่งแสงสีเขียวในความมืดปรากฏขึ้นในครรลองสายตา ผมชูแท่งเรืองแสงขึ้น มองหาร่างเปรี้ยวท่ามกลางพีชน้ำเทียม เจือกลอยตัวอยู่ด้านบนเงียบ ๆ ทำให้เห็นโครงหน้าที่ก้มลงมาท่ามกลางกลุ่มผมที่สยายออกอย่างชัดเจน ราวกับภูตราตรีที่จะลงมาปรากฏวิญญานของผมได้ทุกเมื่อ

ผมสูดลมหายใจลึก พยายามควบคุมอะดรีนาลินที่พุ่งพล่านไม่หยุดก่อนเดินขึ้นบันไดวนรอบแท็งก์ช้า ๆ ทว่าหัวใจกลับเต้นแรง

ผมก้าวขึ้นบนแท็งก์น้ำที่ละก้าว ขนาดตั้งใจย่อ่งเข้าไปประชิดตัวเจือก เขาก็ดูไม่มีปฏิกิริยาตอบโต้ ยังคงพึงระจกเงียบ ๆ ราวกับหลับลึกโดยไม่มีการป้องกันตัวใด ๆ แม้ว่าเราจะอยู่ห่างกันเพียงระจกกันเท่านั้น

ผมรักษาจังหวะการเคลื่อนไหวของตัวเองอย่างระมัดระวังท่าที่หนึ่งสงบของเจือกทำให้ผมบันทึกการสังเกตการณ์ได้สะดวก ผมวางแท่งไฟไว้ข้างตัว กดเปิดโหมดถ่ายภาพกลางคืนที่กล้อง DV แล้วแนบกายไปกับผนังด้านนอกแท็งก์ เริ่มบันทึกภาพมุมมองต่าง ๆ ตั้งแต่หัวจดหาง ในน้ำมืดแสงสลัว หางยาวเปรี้ยวของเจือกคดเคี้ยวเหมือนงูยักษ์ มีกลุ่มพีชน้ำล้อมรอบครีบหางที่มีลักษณะคล้ายปีกสามครีบซ้อนทับกันราวกับก้อนควันดำที่หมึกพ่นออกมา

ผมอดจินตนาการไม่ได้ว่าตอนที่เขาปรากฏตัวในท้องทะเล คงต้องดูลึกลับและน่าสะพรึงกลัวเหมือนกับเงาจากนรกแน่ ๆ

มีเพียงท่อนล่างที่ไม่สามารถวัดได้อย่างแม่นยำ ทำได้เพียงกะความยาวคร่าว ๆ จากสายตาคาดว่าน่าจะประมาณสามเมตร เมื่อรวมกับท่อนบนแล้วก็ใกล้เคียงกับฉลามเสือโตเต็มวัย ไม่รู้ว่าแรงโจมตีจะมีมากพอกันหรือไม่

พอคิดแบบนี้ผมก็ปรับมุมกล้องถ่ายไล่ขึ้นไปจากหาง ในกล้องปรากฏแผ่นหลังของเงือก ตอนที่อยู่บนดาตฟ้าผมมองแค่แวบเดียวเลยรู้สึกว่าการที่ท่อนบนไม่ได้แตกต่างจากมนุษย์ ตอนนี้อย่างไรก็ตามมาถึงจุดนี้ถึงพบว่าผิวหนังของเงือกมีสสารเรืองแสงชั้นหนึ่งเหมือนกับผิวหนังเบลูกาที่ผมเคยเห็น แสงมัว ๆ อยู่กลางสีครามทำเอาผมรู้สึกไม่สมจริงอยู่มากไปครู่หนึ่ง

การมีอยู่ของเงือกไม่เพียงเหมือนกับภาพลวงตา แต่ยังทำให้ผมสงสัยว่าสถานที่และสถานการณ์ในตอนนี้เป็นภาพหลอนที่เกิดขึ้นจากฝันหรือเปล่า

เงือกเป็นสิ่งมีชีวิตของโลกนี้หรือไม่ หรือใต้ทะเลจะเชื่อมกับอีกดวงดาวที่เราไม่รู้จักรึ่ม

ผมส่ายหัวบังคับให้ความคิดเพื่อแจ้อกลับมาอยู่ในหลักเหตุผลบ้างจริง ทำไม่ถึงคิดเรื่องพวกนี้ได้ล่ะ หากไรนี้ได้ฟังความคิดของผมตอนนี้คงหัวเราะเยาะที่ผมหมกมุ่นกับสมมุติฐานไร้สาระอย่างแน่นอน

เงือกก็อยู่ตรงหน้าจริง ๆ แล้วไม่ใช่หรือไง คิดเพื่อแจ้ออะไรวะเนี่ย!

ผมตำหนิตัวเองในใจก่อนเพิ่งสายตาตามองผิวหนังของเขาอีก

ครั้ง มันจะต้องเป็นเมือกป้องกันชนิดหนึ่งแน่ๆ เพราะเหตุนี้เมื่อเงือกอยู่ในน้ำจึงไม่เหมือนกับมนุษย์ที่แช่น้ำไปนานๆ ผิวหนังก็จะเกิดรอยเหี่ยวย่นน่าเกลียดและอ่อนแอ ผิวหนังของพวกเงือกดูเรียบลื่น บางที่อาจจะแข็งแรงพอๆ กับผิวฉลามเลยก็ได้

คิดแล้วผมก็อยากสัมผัสผิวเงือกด้วยมือตัวเอง แต่ตอนนั้นเองที่จู่ๆ ผมก็พบความผิดปกติในกล้อง DV

แขนเรียวยาวดูแข็งแรงของเงือกมีบาดแผลขนาดใหญ่อยู่ แม้ไม่มีเลือดออกแต่ผิวหนังชั้นนอกกลับเปิดออกเผยให้เห็นเนื้อสีขาวด้านในมีรอยฟื่นน่ากลัว ดูท่าจะเป็นฝีมีฉลาม

เส้นประสาทผมเต้นตุบๆ ขึ้นมาทันที ให้ตายเถอะ ทำไมถึงไม่สังเกตเห็นให้เร็วกว่านี้ละ เขาอาจจะอ่อนแอมาก ไหนจะโดนฉิद्याสลับอีก มิน่าล่ะถึงได้แน่นิ่งมาตลอดแบบนี้!

ตอนนั้นผมอดคิดไม่ได้ว่าโชคดีเหลือเกินที่พกอุปกรณ์ปฐมพยาบาลมาด้วย ก่อนจะรีบเก็บกล้อง DV แล้วปีนขึ้นไปบนแท็งก์น้ำ บางทีการกระทำของผมอาจจะเอะอะเกินไปหน่อย ขณะเดียวกันนั้นผมก็เหลือบไปเห็นเงาอันคดเคี้ยวจากข้างล่างซึ่งลอยตามผมขึ้นมาอย่างเงียบเชียบ

เงือกอยู่ใต้เท้าผม ข้อเท็จจริงนี้ทำให้ผมสุดลมหายใจเข้าลึก โดยไม่รู้ตัวขณะมองลงไปข้างล่าง

ตอนนี้ผมอยู่บนแท่นโลหะครึ่งวงกลมที่ผู้ดูแลเอาไว้อย่างเฝ้าอาหาร เมื่อมองผ่านรูเล็กๆ ก็เห็นแสงกระทบจากคลื่นแต่ผมองไม่เห็นเงาเงือกอยู่ไหน

ตู...ตู...

เสียงคลื่นซัดดังมาจากข้างล่าง แสงสว่างนั้นพลันมืดลง สีเข้ม

บางอย่างที่แตกต่างจากแสงสะท้อนของน้ำเฉียดผ่านไป เงือกว่ายน้ำไปอีกฝั่งหนึ่งของแท่นหิน...

นั่นคือประตูกระจกใสนอกราวกัน เป็นช่องทางเดียวที่คั่นกลางระหว่างใต้น้ำกับโลกภายนอก

ผมเองก็ไม่อยากเสี่ยงเปิดประตูที่อาจพาอันตรายเข้ามา แต่ตอนนี้ดูเหมือนจะไม่มีวิธีที่ดีกว่านี้ในการรักษาบาดแผลของเงือก ผมไม่อยากให้เขาติดเชื้อตาย

ผมจับปืนยาสลบที่เหน็บไว้ที่เอว เหยื่อเม็ดเล็กผุดขึ้นกลางฝ่ามือ ความกังวลที่อยู่ส่วนลึกทำเอากระวนกระวายไปหมด

‘นี่เป็นครั้งแรกที่จะได้เผชิญหน้ากับเงือกตัวเป็น ๆ อย่างปลอดภัยเดชาโรว ใจเย็น ใจเย็นไว้’

ผมเตือนตัวเองแบบนี้ขณะเดินออกจากรั้วกันที่ละก้าว จ้องมองเงาที่เหมือนกับฝันร้ายใต้ผิวน้ำ ก่อนจะเอื้อมมือออกไปจับที่จับประตูกระจกแล้วออกแรงผลักซ้ำ ๆ แง้มประตูเปิดออกให้กว้างพอสำหรับแค่คนคนเดียวเท่านั้น

การทำแบบนี้แม้ว่าเงือกจะทำร้ายผมขึ้นมาจริง ๆ ก็จะถูกจำกัดด้วยพื้นที่คับแคบ ทั้งยังช่วยให้ผมหลบเลี่ยงและโจมตีกลับได้อีกด้วย

ผมคุกเข่าลงข้างหนึ่ง สายตาจับจ้องเงาร่างของเงือกที่กำลังว่ายน้ำขึ้นมาจากน้ำลึก ลมหายใจติดขัดราวกับกำลังจมน้ำ สถิติของผมยังคงอยู่แต่สมองกลับสับสนเพราะความตื่นเต้นและความประหม่า

ในขณะที่ศีรษะของเงือกโผล่พ้นน้ำ สถิติรับรู้ของผมว่างเปล่าไปชั่วขณะ กระทั่งครึ่งท่อนบนของเขาโผล่ออกมาจากประตูและหยดน้ำกระเด็นใส่หน้าผมถึงเพิ่งรู้สึกตัว แต่สมองยังเชื่องช้าราวกับ

ถูกมนตรีสะกดให้ลืมว่าตัวเองมาทำอะไรที่นี่ สายตาจับจ้องไปยัง ดวงตาสีเข้มที่ซ่อนอยู่ใต้เส้นผม

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับสัตว์ร้ายสิ่งที่ควรทำคือหลบตาพวกมัน ไม่อย่างนั้นพวกมันก็จะคิดว่าเป็นการยั่วแหย่และนำไปสู่การโจมตี สิ่งนี้วนเวียนอยู่ในหัวผมในตอนนี้อย่างชัดเจน ผมพยายามหลบตาแต่ก็ไม่อาจจะสายตาไปจากใบหน้าที่น่าประหลาดแวบ ๆ ท่ามกลางผืนน้ำ สีครามได้เลย

นั่นคือใบหน้าที่ผมเองก็อธิบายไม่ถูก

มันไม่ได้สวยงามขนาดที่เล่าลือกัน แต่ก็ต้องยอมรับว่าสวยงามกว่ามนุษย์คนอื่นที่ผมเคยพบ โครงหน้าคมชัดผสมผสานความคลาสสิก ได้อย่างสมบูรณ์แบบ หากใบหน้าแบบนี้อยู่ในร่างของมนุษย์ผมคงคิดว่าเขาเป็นทหารรัสเซียที่เป็นสายเลือดราชินิกุลแน่ ๆ

แต่ผมกลับคิดคำชมสวยหรูไม่ออกสักคำ สิ่งที่ลอยเข้ามาในหัวมีเพียงสิ่งที่คุณชินอิจิพิมพ์ออกมาด้วยความหวาดกลัว

ชั่วร้าย

ดวงตาที่อยู่ลึกลงไปใต้เงากระดูกโหนกคิ้วเต็มไปด้วยความมืดมิดแห่งห้วงทะเลลึก มุมปากของเขายกขึ้นเล็กน้อยราวกับกำลังเยาะเย้ยบางสิ่ง รอยยิ้มนั้นเต็มไปด้วยความชั่วร้ายและเย้ายวนเกินอธิบาย

นี่เป็นครั้งแรกที่ผมได้ลิ้มรส ‘ความกลัวจากกันบึ่งหัวใจ’ ตามที่คุณชินอิจิเคยพูด

มันเป็นรสชาติที่สั้นไหวถึงจิตวิญญาณ

ในจังหวะที่ผมตกตะลึงอยู่นั้น ร่างกายก่อนบนของเขาก็ไหลพันน้ำขึ้นมาทั้งหมด มือข้างหนึ่งวางบนแท่นยืน ร่างเป็ยอกไซกเหยียด

ตัวตรง ส่วนที่อยู่เหนือน้ำก่อตัวเป็นเงาร่างที่สูงใหญ่กว่าผม
ครอบคลุมผมไว้ได้ร่างทั้งตัว ผมเบิกตากว้างอย่างตกใจ คิดไม่ออก
เลยว่าส่วนหางของเขาประคองศูนย์ถ่วงร่างกายในน้ำได้อย่างไร
บอกได้เลยว่าจากโครงสร้างร่างกายของเขาแล้วมันไม่มีทางที่จะทำ
แบบนี้ได้เลย

ผมถอยหลังอย่างระมัดระวังขณะเดียวกันก็ยกปืนยาสลบขึ้น
แต่จู่ๆ เขาก็ตัวต้วมขึ้นมา พลางขยับเข้ามาใกล้ผมจนระยะห่าง
เหลือเพียงครึ่งช่วงแขน จากนั้นก็นำตัวลงมาเผชิญหน้ากับผม
ราวกับบงูยักษ์ที่กำลังหยั่งเชิงเหยื่อ

พระเจ้า นี่มันน่ากลัวเกินไปแล้ว

ผมตกใจจนสะดุ้งโหยง มืออีกข้างยกขึ้นมาป้องกันศีรษะตาม
ความเคยชิน แท่งเรืองแสงกลิ้งตกล้ำไปเพราะเหตุนี้ แสงที่เปลี่ยน
ไปอย่างฉับพลันทำให้ผมตื่นตระหนก เดิมทีก็อยู่ในท่าคุกเข่าอยู่กับ
พื้นอยู่แล้ว ยังไม่ทันจะลุกขึ้นยืนก็พลันเสียหลัก ถอยหลังไปสองก้าว
ร่างกายไซเซิลล้มลงกันจ้ำเข้ากับพื้นเสียแล้ว

ตอนนี้ผมเสียเปรียบเรื่องตำแหน่งไปแล้ว ไม่รู้ว่าทำไมร่างกาย
ถึงได้เคลื่อนไหวช้าลง ผมทำได้แค่กระโดดหนีไปข้างหลังราวกับหอย
ทากใกล้ตาย มองไม่เห็นด้วยซ้ำว่าเงือกอยู่ที่ไหน อยู่ใกล้ผมเท่าไร
เพียงแค่ว่าได้กลิ่นอับชื้นแปลกๆ ที่ถาโถมเข้ามาท่ามกลางความมืด
แม้แต่อากาศยังแข็งตัวเพราะเหตุนี้ น้ำเย็นๆ หยดใส่น่องผมทีละ
หยด จู่ๆ ข้อเท้าผมก็รู้สึกเย็นวาบและถูกบางอย่างที่ทิ้งเหนียวทั้ง
เปียกจับไว้แน่น

มันคือมือของเงือก

หลังจากตระหนักถึงสิ่งนี้ เหยื่อที่ผูกขั้กลางฝ่ามือทำให้ผม

ถือป็นยาสลบได้ไม่มั่นคง ร่างกายช่วงล่างของผมขยับไม่ได้ด้วยซ้ำ
 ทำได้แค่ปล่อยให้เงือกคือปลานขึ้นมานบนขา หัวใจของผมเต้นไม่เป็น
 ล่ำเตรียมตัวรอให้หัวของเขาขยับเข้ามาใกล้ผมแล้วถึงจะฉีดยาสลบ
 เข้าไปที่เส้นเลือดบริเวณคอ ซึ่งถือป็นวิธีโจมตีที่ได้ผลรวดเร็วที่สุด

ไม่นานนักเส้นผมยาวหนาของเงือกก็ทิ้งตัวล้มพับกับผิวหนัง
 ของผม ไล่มาตามน่อง ต้นขา จนมาหยุดอยู่ที่ท้องน้อย

ชั่วพริบตาตัวเอง เส้นประสาทที่ขาทั้งสองข้างของผมก็กระตุก
 เพราะความตึงเครียด

ผมไม่แน่ใจว่าเขาจะทำอะไร แต่มีความเป็นไปได้สูงว่าคิดจะ
 ฆ่าท้องควักเครื่องในผมมากินเป็นอาหาร

ถ้าผมยิงปืนยาสลบในตอนนี้ก็มีความเป็นไปได้สูงว่าจะเป็น
 อันตรายต่อศีรษะเขา ทำให้ผมต้องตัดสินใจเลือกระหว่างชีวิตของ
 ตนเองกับเงือกในทันที

แต่ในจังหวะที่ผมลังเล ทันใดนั้นก็ม็เสียงทุ้มต่ำแปลกประดัง
 ขึ้น

“De...ra...cu...la...”

มันเป็นเสียงครางต่ำผ่านลำคอคล้ายกับการกระดกลิ้นใน
 ภาษารัสเซียเล็กน้อย ครอบครัวยุคผมมาจากรัสเซีย วิธีออกเสียงที่คุ้น
 เคยนี้ทำให้สติของผมหลุดออกมาจากความสับสนในชั่วขณะเป็น
 ตายทันที

แม้จะตอบไม่ได้ว่าเขาจะสื่ออะไร แต่อย่างน้อยก็พิสูจน์ได้แล้ว
 ว่าเงือกไม่ใช่สัตว์ที่ขับเคลื่อนด้วยสัญชาตญาณเพียงอย่างเดียว
 อย่างเช่นตอนที่ไม่ได้คิดอยากทำร้ายหรือกินผม ไม่อย่างนั้นการ
 สื่อสารกับเหยื่อของตนเองก่อนจับกินก็ออกจะเป็นเรื่องประหลาด

ไปหน่อย

บางที...เงือกชนิดนี้อาจเข้าใจภาษามนุษย์ แต่นี้เป็นสมมุติฐานที่บ้าบิ่นมาก เนื่องจากในประวัติศาสตร์ไม่เคยมีบันทึกว่ามนุษย์ประสบความสำเร็จในการสื่อสารกับเงือกโดยตรงมาก่อน ทั้งหมดล้วนสื่อสารผ่านตัวกลางทั้งสิ้น ผมอาจเป็นมนุษย์คนแรกในโลกที่ได้คุยกับเงือกตรง ๆ ก็เป็นไปได้

ผมสูดหายใจเข้าลึก ๆ บังคับให้ตัวเองใจเย็นลง ก้มหน้าลงไปสบตากับเงือกที่ใช้ร่างกายท่อนล่างทาบทับร่างกายผมเอาไว้

ดวงตาที่ซ่อนอยู่ใต้เส้นผมของเขาเรืองแสงสีฟ้าจาง ๆ ดูคล้ายกับดวงตาของหมาป่าในเลนส์กล้องส่องตมองกลางคืน

ผมกลืนน้ำลาย พยายามกลืนความกลัวกลับลงไปในห้องก่อนจะพูดเน้นย้ำทีละคำเสียงเบา “เฮ้ ฟังนะ ฉันไม่ได้มีเจตนาร้าย นายโดนฉลามกัด ฉันแค่อยากจะทำแผลให้นาย”

ผมชี้ที่บาดแผลที่ไหล่ของเขา ทว่าเงือกกลับไม่มีปฏิกิริยาตอบโต้ใด ๆ ยังคงชบออยู่กับสองขาของผม ทั้งยังยึดขาของผมเอาไว้แน่น ไม่ยอมผ่อนแรงลงเลย

ผมรู้สึกผิดหวังเล็กน้อย แต่แสงไฟสลัวได้นำน้ำทำให้ผมเห็นวามุมปากของเงือกเหมือนจะขยับแ้มออกกว้างขึ้นเล็กน้อย ทำให้ดูเหมือนกับมีรอยยิ้มจาง ๆ บนใบหน้าคล้ายจะหยอกล้อแต่ก็ดูน่ากลัว

ความหวาดกลัวแล่นปราดขึ้นมาตามแนวกระดูกสันหลังกลบความหดหู่จนมิด ผมเคยคิดว่าสติปัญญาของเงือกจะอยู่ระหว่างคนกับโลมา ทั้งยังเคยเผยแพร่หัวข้อวิจัยนี้ภายใต้การดูแลของใคร่ไปไม่น้อย แต่ตอนนี้ผมกลับเกิดความสงสัยครั้งใหญ่สำหรับการตัดสินใจ

ที่ผ่านมาของตัวเอง

เพราะการแสดงออกของเงือกทำให้ผมเกิดกลัวขึ้นมาอีก ๆ ซึ่ง
ก็ไม่ว่าหลงไปเองหรือเปล่า...

เขาเป็นสิ่งที่ชีวิตชั้นสูงที่เล่นตลกกับผมด้วยสติปัญญาอันล้ำ
เลิศ เป็นนักล่าตั้งแต่หัวจดหาง

บทที่สาม

ทันทีที่ความคิดนี้ผุดขึ้นมาในหัว เจือกก็ก้มมองลงมาที่
ท้องน้อยของผม เสื้อผ้าของผมแหวกออกเพราะการดิ้นขัดขืนจน
ทำให้เห็นหน้าท้อง ดูเหมือนเจือกจะสนใจผิวเปลือยเปล่าของผม
มากที่สุดทีเดียว

ผมมองหัวเจือกที่ขยับเข้ามาใกล้ตะเข็บเสื้ออย่างตกตะลึง
ก่อนจะสูดลมหายใจเข้าลึก ปีกจมูกของเขาย่นขณะดมอย่างมัวเมา
ราวกับว่าร่างกายผมเป็นไวรัลที่สุดสุดเข้ายวนแค้นหนึ่ง หากเป็น
เจือกสาวแสนสวยมาทำแบบนี้ในตอนนี้น่าจะเป็นฉากที่อีโรติกสุดๆ

แต่ความจริงก็คือ...ผมกำลังเผชิญหน้ากับเจือกเพศผู้ยากจะ
คาดเดาเจตนาและพร้อมจะทำร้ายผมทุกเมื่อ

ผมรู้สึกได้เพียงความหวาดกลัว ได้แต่มองหัวของเจือกที่
ค่อย ๆ ก้มต่ำลง เขาปล่อยขาผมแล้วเปลี่ยนมายืนมือขวาข้าง
ลำตัวผม ใช้ท่อนแขนยาวอันทรงพลังเป็นโชตรวนตรึงการเคลื่อนไหว
ของผมเอาไว้

เล็บของเขาทั้งยาวทั้งแหลม มีพังผืดโปร่งแสงชั้นหนึ่งที่งาม
 นี้ว กระจกสะท้อนที่แหลมไม่แพ้กันนูนขึ้นจากหลังที่โค้งอเหมือนกับ
 กระจกปิกสองข้างที่ยังไม่งอกออกมาของปีศาจ

เงือกต้องเป็นนักล่ามือฉมังผู้นำสะพรึงกลัวแห่งโลกใต้ทะเล
 ลึกแน่ ๆ และตอนนี้เมื่ออยู่บนบกก็เป็นนักล่าโดยกำเนิดเช่นเดียวกัน
 ก่อนจะพูดว่าผมควรปราบพยศเขาอย่างไร ตอนนี้ควรพูดว่าจะหนีออก
 ไปยังใงดีกว่า

ขมับผมเต้นตุบ ๆ เงือกที่ก้มหัวอยู่ในตอนนี้กลับซ่อนตาขึ้น
 มอง จ้องตาไม่กะพริบ สีหน้าท่าทางดูร้าย ที่คุณชินอิจิบอกว่าเงือก
 ราตรีมีพลังประหลาดมาตั้งแต่กำเนิดนั้นเป็นเรื่องจริงหรือไม่ผมก็ไม่รู้
 แต่ตอนนี้ผมเหมือนโดนคำสาปบางอย่างเข้าจริง ๆ ถูกตรึงไว้กับที่
 ขยับตัวไม่ได้

ผมได้แต่มองเรือนผมหนาที่สยายลงมา ริมฝีปากบางของ
 เงือกเผยออกเล็กน้อยยื่นปลายลิ้นสีแดงออกมาก่อนก้มหน้าลงมา
 แนบกับตะเข็บเสื้อที่ปรือออก แล้วค่อย ๆ ไล่เลียลงมาตามหว่างขา
 ของผม

เขาค่อย ๆ ละเลียดเลียอย่างเอาแต่ใจ สัมผัสเย็น ๆ เปียกและ
 แทรกซึมเข้าไปถึงไขกระดูกกระตุ้นให้ผมสั่นสะท้านไปทั้งร่าง ความ
 หวาดกลัวพุ่งถึงขีดสุดในช่วงพริบตา

เส้นประสาทผมเต้นตุบ ๆ เหมือนจะระเบิด ทว่าร่างกายกลับ
 แข็งทื่อเพราะถูกจุดโจมตีจุดไวต่อสัมผัส มีเพียงแขนสั้น ๆ ที่พยายาม
 พยุงร่างกายที่โง่งนไปมาเอาไว้

จังหวะที่ขยับเข้าใกล้โคนขาอ่อนของผม เงือกก็พลันเงยหน้า
 ขึ้น ผมสังเกตเห็นว่าสายตาเขาเปลี่ยนไป เขาแลบลิ้นเลียปากราวกับยัง

ไม่เต็มอิ่มกับรสชาติ เขามองจ้องส่วนล่างของผมราวกับบางอย่างได้
กางเกงกำลังดึงดูเขา

เพราะสายตานั้นเต็มไปด้วยความกระสัน และความหิว
กระหายตามสัญชาตญาณของสัตว์ป่า ผมไม่แปลกใจเลยหากวินาที
ถัดไปเขาจะอ้าปากกลืนกินความอ่อนนุ่มของผมเข้าไปทั้งลูก

หากไม่ทำอะไรสักอย่าง ใครจะแน่ใจได้ว่าการคาดเดาสุ
ดยของนี้จะไม่เกิดขึ้น

ดูจากที่เขาเคลื่อนไหวได้อย่างอิสระตอนนี้แล้ว ยาสลบที่ฉีด
ไปเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนคงหมดฤทธิ์ไปแล้ว กระบวนการเผาผลาญ
ของไอ้หมอนี้เร็วมาก ต่อให้ผมฉีดยาสลบให้อีกเข็มก็คงไม่เป็น
อันตรายถึงชีวิต

คิดได้ตั้งนั้นผมก็กอดลั่นตัวเองอย่างแรง ความเจ็บปวดดึงผม
ให้หลุดจากสภาวะอัมพาตแล้วลงมือลั่นไกยิงเข็มยาสลบอันเล็ก ๆ
ไปที่คอเงือกอย่างแม่นยำทันที

ไหล่ของเขาสั่น เงยหน้าขึ้นจ้องมองผมด้วยแววตามีตม
ชั่วขณะนั้นผมพลันรู้สึกขนลุกอย่างบอกไม่ถูก ครู่หนึ่งผมก็คิด
ไปว่ายาสลบไม่ได้ผลและตัวเองกำลังจะตายอยู่ใต้กรงเล็บของเขา

อย่างไรก็ตามสิ่งที่เหนือความคาดหมายก็คือ เรื่องเหล่านั้น
ไม่ได้เกิดขึ้น

ร่างของเงือกโงนเงน มือที่มีกรงเล็บแหลมเรียบลื่นของเขาเริ่ม
ประคองตัวเอาไว้ไม่อยู่และล้มลงไปด้านข้าง ผมใช้โอกาสนี้ลุกขึ้น
ทันที แต่ก็ดันไปเหยียบครีบบางเส้น ๆ ของเขาจนล้มลง ผมรีบพยุง
ตัวขึ้นแต่ยังไม่ทันทรงตัวได้ก็ไปคร่อมอยู่บนหางที่ยาวราวกับงูยักษ์
ของเงือกเสียแล้ว

เงือกพลันได้สติขึ้นมาอีกครั้งเนื่องจากน้ำหนักตัวของผม ดวงตาที่หริ่งครั้งหนึ่งเปิดขึ้นอีกครั้ง ผมสบตากับดวงตาล้ำลึกของเขาโดยไม่ทันระวัง ทันใดนั้นเอวของผมก็ถูกยึดเอาไว้แน่น ผมรู้สึกได้ถึงสัมผัสแหลมคมจากกรงเล็บพังพืดของเงือกที่ทะลุผ่านเนื้อผ้า รวากับว่าเขากำลังจะฉีกผมเป็นสองท่อน

ภายใต้สถานการณ์เร่งด่วนผมยกปืนยาสลบขึ้นมาจ่อหน้าผากของเขาพร้อมขู่ว่า “เฮ้พวก! ฟังนะ ฉันไม่ได้อยากทำร้ายนายจริง ๆ ถ้านายยังไม่ปล่อยฉันไปอีก นายก็น่าจะรู้นะว่าไอ้ฉันมันรุนแรงแค่ไหน”

ผมไม่ลังเลที่จะจ้องตาเงือกกลับด้วยความโกรธ พลังเย้ยเหน็บที่ละคำและก้มหน้ามอง เย้ยเตือนขณะเดียวกันก็จ่อปืนยาสลบที่หน้าผากของเขา

ผมไม่ได้คาดหวังให้เขาเข้าใจภาษาอังกฤษ แต่ดูจากไอคิวของเขาแล้ว ผมก็ประเมินได้ว่าเขาน่าจะเข้าใจท่าทีข่มขู่ของผม ในเมื่อคิดจะฝึกสัตว์ที่มีไอคิวสูงอย่างเงือกให้เชื่อใจและให้ความร่วมมือในการวิจัย ก็จำเป็นต้องเอาวิธีใหม่ ๆ มาใช้

ผมต้องการทำให้เขารู้ว่าผมแกร่งกว่าเขา ฉลาดกว่าเขา ผมจำเป็นต้องกำราบเขาให้ได้

ไม่รู้ว่าเป็เพราะมียาสลบเข้ามาช่วยหรือเปล่า ผมถึงรู้สึก่ววิธีนี้ดูจะได้ผลดีทีเดียว

เงือกผ่อนแรงมือข้างที่ตริ่งเอวผมไว้อย่างเชื่องช้า ทำเพียงแค่นั่งเฉย ๆ เท่านั้น เปลือกตาของเขาปิดลงครึ่งหนึ่งช้า ๆ ขนตาสีอ่อนหลุบลงเหมือนปีกที่เปียกน้ำ สายตาพร้อมกินคนเมื่อครู่อ่อนลง สิ่งที่เขาเข้ามาแทนที่คือสายตามึนงงและยอมจำนน

นอกจากสีหน้าและท่าทีที่โหดร้ายโดยกำเนิดของเงือกแล้ว ผม

ต้องยอมรับเลยว่าท่าทางของเขาในตอนนี้อู้อึ้งมาก ดูไม่มีพิษมีภัย ยิ่งกว่าโลมาเสียอีก อันที่จริงแล้วปริมาณยาสลบนี้ใช้กับโลมา คงไม่สามารถทำให้เขาสลบได้ แต่อย่างน้อยก็ทำให้เคลื่อนไหวช้าลงและง่วงซึม

แต่นั้นยอมทำให้เงือกกลัวป็นยาสลบได้แน่ แม้อรอยยิ้มเขาจะทำให้ผมกลัว แต่ก็ยังไม่มีหลักฐานที่แน่นอน เป็นเรื่องยากสำหรับผมที่จะเชื่อว่าไอคิของเงือกนั้นสูงถึงขั้นที่จะวางแผนเล่นตุ๊กตากับผมได้จริง ๆ

ในที่สุดผมก็โล่งใจที่ควบคุมสถานการณ์ได้เสียที

รอกระทั่งลมหายใจของเขาเริ่มสงบและผ่อนคลายลงจนคิดว่าน่าจะตกอยู่ในภาวะอัมพาตแล้ว ผมถึงค่อยผละมือออกมาก่อนจะหายาฆ่าเชื้อในกล่องปฐมพยาบาลที่โยนไว้ข้าง ๆ เพื่อตรวจและทำความสะอาดแผลให้เขา

แผลที่ไหล่เงือกใหญ่มาก กล้ามเนื้อที่เปิดออกมาปกคลุมด้วยเมือกก็โปร่งใสหนึ่งชั้นซึ่งช่วยห้ามเลือดได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่ในขณะที่เดียวกันก็ส่งผลให้ความเร็วในการสมานแผลของเขาล่าช้า อีกทั้งใต้เยื่อบางยังมีรอยนูนแปลก ๆ ผมคิดยาซาเฉพาะที่ให้เขาอย่างระมัดระวังแล้วตัดเปิดเยื่อเมือก เป็นดังคาด ผมคืบพันฉลามที่แตกหักซี่หนึ่งออกมาจากบาดแผลของเขา

แม้ว่าจะมีเพียงครึ่งซี่ แต่มันก็ใหญ่พอ ๆ กับเล็บนิ้วหัวแม่มือของผม แถมขอบยังเต็มไปด้วยรอยหยักอีกด้วย

สิ่งนี้เป็นของฉลามเสือโตเต็มวัย หลายชั่วโมงก่อนหรือหนึ่งวันก่อนเงือกคงปะทะกับฉลามเสือโตเต็มวัยอย่างรุนแรง เมื่อดูจากที่เขายังอยู่ดีและซี่ฟันที่หักออกมา สะตากรรรมของฉลามเสือดาวนี้คง

นำเวทนามกว่าเขามาก

ไม่แน่ว่า...

เพื่อยืนยันการคาดเดาของตัวเอง ผมอดไม่ได้ที่จะยื่นมือไปแตะหน้าท้องของเจ็อก มันป่องขึ้นมาดังคาด อาหารยังไม่ย่อย คงจะแย่งอาหารกับฉลามเสือหรือไม่ก็อาจเป็นฉลามเสือที่เป็นเหยื่อ

ผมอดประหลาดใจกับพลังโจมตีของเจ็อกไม่ได้ จินตนาการถึงฉากที่เขาต่อสู้กับฉลามในทะเลลึก มันจะต้องเป็นภาพที่น่าระทึกขวัญมากแน่ ๆ

เจ็อกไม่มีทางรู้ว่าตอนนี้ผมคิดอะไรอยู่ ทำเพียงแค่อะเล็กคิ้วเล็กน้อยและหรีตาจับจ้องทุกความเคลื่อนไหวของผมราวกับเป็นผู้ชมหนึ่ง ๆ หลุบตามองมือผมที่วางบนท้องของเขาพร้อมกับเผยสีหน้าสนอกสนใจ

สิ่งที่ผมทำไปทั้งหมดต่อหน้าเขานั้น ดูเหมือนเป็นเพียงเด็กน้อยไร้เดียงสาที่ไปล่วงเกินเขาโดยไม่ตั้งใจเท่านั้น

ความคิดนี้ทำให้ผมอึดอัดอย่างรุนแรงจึงรีบชักมือออก คิดจะเย็บแผลให้เขาแต่ข้อมือกลับถูกกรงเล็บนั้นตรึงเอาไว้

เสียงสัญญาณเตือนภัยดังขึ้นในหัว ผมคว้าปืนยาสลับไปจ่อหน้าผากของเขาทันทีเป็นการเตือน เจ็อกเหลือบตาขึ้น ทั้งยังมองปากกระบอกปืนของผมราวกับไม่สนใจ ไม่ได้ดูหวาดกลัวหรือจะแสดงท่าทีคุกคามใดๆ ยังคงนอนอยู่บนพื้นอย่างเกียจคร้านเหมือนกับแมวที่กำลังอาบแดด แรงที่ใช้จับข้อมือผมก็เบาลงมาก

เส้นประสาทที่ตึงเครียดของผมผ่อนคลายลงหลังมือถูกกุมไว้ ด้วยกรงเล็บพึงผิเดียนเฉียบและเป็ยกขึ้น จากนั้นมือก็ถูกจับให้มาลูบไล้หน้าท้องนุ่มไม่ต่างจากก้อนหินของตัวเอง หางที่อยู่ใต้ร่างผม

สะบัดเบา ๆ อย่างพอใจ สายตาของเขาจับจ้องใบหน้าของผม ในดวงตาราวกับซุกซ่อนคลื่นใต้น้ำอันสงบนิ่งเอาไว้เหมือนกำลังคาดหวังบางสิ่ง บอกลำบากบางอย่าง แสดงถึงข้อเรียกร้องที่ซับซ้อนบางอย่างออกมา

ในเมื่ออยากเข้าใจสิ่งมีชีวิตลึกลับอย่างเงือกไม่ผู้เริ่มตั้งแต่ตอนนี้ บางทีการลองอยู่กับเขาอย่างสันติอาจได้ผลดีกว่าการฝึกให้เชื่อง เมื่อคิดได้แบบนี้ผมก็เลยกล้าวางมือลงบนหน้าท้องของเขา ลูบไล่ไปตามเส้นกล้ามเนื้อเบา ๆ ด้วยความอ่อนโยนและเป็นมิตร แบบที่ทำกับโลมา

เป็นดังที่ผมเดาไว้ก่อนหน้านี้ ผิวของเงือกเรียบลื่นราวกับผ้าไหมชั้นดี ทั้งยังหนาและยืดหยุ่นมากกว่าผิวมนุษย์ เวลาสัมผัสเหมือนมีฉลามเสียดตัวใหญ่วูบผ่านมือไป มันอธิบายไม่ถูก ความตื้นตันมันพุ่งขึ้นมาจากกันบั้งของหัวใจอย่างน่าประหลาด

เงือกดูจะชอบสัมผัสจากมนุษย์เหมือนกับโลมา เขาแหงนลำคอที่เรียวยาวและแข็งแรงขึ้นอย่างพึงพอใจ มือที่วางอยู่บนหลังผมก็เริ่มเลื้อยมาโอบเอว ใช้ฝ่ามือที่ทั้งหยาบทั้งลื่นลูบไล่แผ่นหลังของผม หางปลาส่ายราวกับกำลังแหวกว่ายอยู่ใต้ร่างผมขณะเดียวกัน ก็ยกกันผมขึ้นแล้วสั่นเบา ๆ

พฤติกรรมประหลาดนี้ทำให้ผมจินตนาการภาพน่าสยดสยองว่าตัวเองกำลังมีเซ็กซ์กับเงือก และตอนนี้เองผมก็รู้สึกถึงของแข็งอุ่นร้อนใต้ร่างที่จู่ ๆ ก็ทิ่มมาที่โคนขา

ผมผละออกจากเงือกอย่างรวดเร็วปานสายฟ้าแลบ เมื่อหยุดกายขึ้น การเปลี่ยนแปลงอันน่าเหลือเชื่อที่เบื้องล่างก็ปรากฏขึ้นต่อหน้าผม

เกล็ดบริเวณหัวหน้าของเงือกเปิดออกเป็นรอยแยก ใต้ท้องน้อยปรากฏพื้นที่สามเหลี่ยมเช่นเดียวกับร่างกายที่อ่อนล้าของมนุษย์ เครื่องเพศที่ไม่ได้แตกต่างจากมนุษย์ตั้งผงาด แล้วยังชี้มาที่หน้าผมราวกับประกาศศักดา

ผมไม่เคยคิดเลยสักนิดว่าการกระทำของผมจะไปกระตุ้นอารมณ์ของเงือกเข้า แค่เพราะเมื่อครู่ผมลูบมันเพื่อแสดงความเป็นมิตรเท่านั้นแล้วก็เป็นผู้ชายเหมือนกัน ซึ่งสำหรับเงือกแล้วก็คือตัวผู้นั้นแหละ

หรือตัวผมมีกลิ่นหรือลักษณะพิเศษบางอย่างที่ทำให้เงือกตนนี้คิดว่าผมเป็นตัวเมีย

ผมดมแขนเสื้อและร่างกายฟุดฟิด เหลือบไปเห็นหัวเข็มขัดที่ถูกดึงขาด เมื่อนึกถึงการกระทำเมื่อคืนของโรนก็อดขมวดคิ้วไม่ได้ ทั้งยังกระอักกระอ่วนไม่น้อย

ผมก็แค่ไม่ได้ออกกำลังกายเพราะเอาแต่ค้นคว้า ร่างกายเลยผอมแห้งไปหน่อย ทั้งเงือกทั้งโรนเลยคิดว่าผมเป็นคนอ่อนแอ จึงถูกฮอร์โมนเข้าควบคุม จิตสำนึกจึงมองผมเป็นผู้หญิง

มันแย่มาก ผมไม่อยากถูกมองเป็นคนอ่อนแอเลย

อารมณ์ผมย่ำแย่ถึงขีดสุดมาสักพักหนึ่งแล้ว ความหวังจากการที่ไม่ได้นอนทั้งคืนก็โชโห่โอกาสนี้ซ้ำเติมก่อวุ่นจนสมองของผมสับสนเล็กน้อย อดไม่ได้ที่จะตัดสินใจว่าจะยุติการสังเกตการณ์ในคืนนี้แต่เพียงเท่านี้

ด้วยสภาพจิตใจแบบนี้ สมองผมไม่สามารถประเมินหรือบันทึกอะไรได้เลย

แต่เมื่อผมก้มลงไปดูหางเงือก พยายามจะลากมันลงน้ำ เขา

ก็เปล่งเสียงครางต่ำอย่างไม่รู้ความหมายออกมา เหมือนกับเสียงคำรามของสัตว์ร้ายเมื่อถูกคุกคาม ผมสะดุ้งตกใจจนทำทางเขาหลุดมือ มันกระตุกอยู่บนพื้นลึกพิ๊กก่อนจะพันมาที่น่องผมอย่างไม่แรงแต่ก็ไม่เบา

เงือกยื่นตัวท่อนบนขึ้นมา มืออีกข้างจับกางเกงผมไว้ หน้าอกกระเพื่อมขึ้นลงส่งเสียงคำรามต่ำเตรียมโจมตีอย่างต่อเนื่อง เห็นได้ชัดว่าการเคลื่อนไหวของเขาถูกจำกัดด้วยยาสลบ กล้ามเนื้อแขนและหน้าท้องเป็นมัด ๆ รวากับตักแต่น้ำที่พร้อมโจมตีแต่แรงที่ระเบิดออกมานั้นไม่ได้มากพอจนทำให้ผมขยับไม่ได้เหมือนก่อนหน้านี้อ ผมจึงสลัดตัวออกมาได้

แต่เมื่อสายตาของผมไปหยุดอยู่ที่ส่วนนั้นที่กำลังแข็งขึงของเขา ลู่ ๆ ความคิดที่กล้าบ้าบิ่นก็ผุดขึ้นมาในหัวอย่างไม่ทันตั้งตัว ส่งผลให้สมองที่สับสนของผมสงบลงอีกครั้งเพราะแรงปรารถนาในการศึกษาค้นคว้า

หากเก็บอสุจิเงือกได้ ผมก็จะสามารถศึกษายีนของเงือกผ่านการวิเคราะห์ดีเอ็นเอได้ ทั้งสภาพร่างกาย อายุขัย หรือแม้กระทั่งคาดการณ์กฎการขยายพันธุ์ของเผ่าพันธุ์นี้ มีความเป็นไปได้ว่าผมอาจเข้าใจสิ่งมีชีวิตลึกลับชนิดนี้ได้!

นี่ต้องเป็นการค้นพบที่น่าอัศจรรย์โคตร ๆ!

สมองผมประมวลผลอย่างรวดเร็ว แต่ร่างกายกลับแข็งทื่ออย่างไม่อาจควบคุมได้

ผมไม่มีสติอย่างกับเป็นหุ่นยนต์ที่ถูกควบคุม เงยหน้าขึ้นสูดลมหายใจสดชื่นของเงือกที่กำลังจับจ้องผม ก่อนจะย่อตัวลงยื่นมือขวาไปจับแก่นกายสีเข้ม จังหวะที่กระชับมือรูตึ้ง สิ่งนั้นก็กระตุก

อยู่ในฝ่ามือผม รวากับปลาไหลไฟฟ้าตัวเรียบลื่นและดูร้าย

ผมพยายามไม่สนใจความเชื่อมโยงระหว่างสิ่งนี้กับร่างกาย
 ที่อนบนของเงือก ไม่อย่างนั้นผมอาจเกิดภาพจินตนาการแปลก ๆ
 ว่ากำลังสนองความต้องการทางร่างกายให้แก่ผู้ชายอีกคน

ขณะที่ผมกำลังรูตรั้งตัวตนของเขาขึ้นลงเหมือนกับตอนที่ปลด
 ปล่อยความปรารถนาให้ตนเอง ในใจก็เริ่มหาคำอธิบายที่เป็นกลาง
 มาหลอกตัวเอง

แม้อวัยวะเพศของเงือกและมนุษย์จะต่างกันแค่เล็กน้อยแต่ก็
 มองข้ามไม่ได้ ผิวของมันยึดติดกับฝ่ามือผมเหมือนกับหวดหมึก
 หากอยู่ในระหว่างผสมพันธุ์ อวัยวะสืบพันธุ์ของเงือกตัวผู้จะยึดเกาะ
 กับผนังด้านในของเงือกตัวเมียแน่นอน ทำให้อีกฝ่ายสลัดไม่หลุด
 แบบเดียวกับเวลาที่ฉลามผสมพันธุ์

ผมพยายามรักษาความสุขุมเยือกเย็นอย่างนักวิทยาศาสตร์
 เอาไว้ แต่เรื่องก็ไม่ได้ดังใจหวัง กรงเล็บพังผืดของเงือกได้ขื่นมาบน
 หลัง ร่างกำยำที่อนบนแนบชิดเข้ามาหาผม ความอึดอัดพุ่งขึ้นมา
 อย่างรุนแรงทันที ผมแทบจะควบคุมตัวเองไม่ได้ อยากจะวิ่งหนีไป
 แต่ก็รู้ว่าราคาของการกระทำแบบนั้นก็คือผมจะเสียโอกาสในการ
 เก็บอสุจิล้ำค่าของเงือกไป

ผมจึงเพิ่มน้ำหนักที่มือหวังให้เขาปลดปล่อยออกมาโดยเร็ว
 แก่นกายของเงือกขยายใหญ่ในมือผมอีกทั้งยังร้อนราวกับเหล็กถูก
 เผาไฟ หางปลาที่รองบั้นท้ายของผมไว้แกว่งเหมือนกับเมื่อครู่แต่
 ขยับขึ้นลงแรงขึ้น ลั่นไหวจนทำให้ร่างกายที่อนบนของผมเสียศูนย์

ความละอายน ความรู้สึกผิดศีลธรรม ความกลัว เข้าครอบงำ
 จิตใจของผมในเวลาเดียวกัน ผมไม่ได้แค่จินตนาการว่ากำลังมีเซ็กซ์

กับเขาเท่านั้น แต่ยังไม่ล่อนไปว่าตัวเองกลายเป็นเงือกสาวที่ถูกเขาย่ำยีอีกด้วย

ประสบการณ์อย่างกับฝันร้ายนี่มันอะไรกัน! ในตอนนี้องเงือกกลับขยับเข้ามาใกล้ ใกล้เสียจนแทบจะคลอเคลียกับใบหูของผม ลมหายใจอุ่นร้อนจากปากของเขาพัดลงบนคอผมเป็นระยะราวกับพร้อมจะเข้ามาในร่างกายผมตลอดเวลาด้วยความปรารถนาแรงกล้า เป็นดั่งคลื่นน้ำที่แทรกซึมเข้าสู่ทุกอณูในคอเสื้อผม...

ร่างกายผมร้อนผ่าวขึ้นมาอย่างควบคุมไม่ได้ ทำได้แค่เปื้อนหน้าหนีอย่างทนไม่ไหว...

เขาใช้หางปลาตั้งแต่สะโพกลงไปในการพุงตัว ซึ่งสูงกว่าผมที่กำลังนั่งยองราวหนึ่งศักราช แขนของเขาโอบล้อมรอบผมไว้อย่างสมบูรณ์ ผมเห็นลูกกระเดือกของเขาขยับขึ้นลงเพราะพึงพอใจที่ความปรารถนาถูกปลดปล่อย ริมฝีปากบางแยมยิ้มสุดสะพรึงออกมาพร้อมเผยฟันแหลมคม

“A...ga...ras... (อา...กา...เรส)”

เงือกกระซิบข้างหูผม น้ำเสียงทุ้มลึกแหบพร่าราวกับกระแสน้ำในหุบเหวใต้ทะเลลึก

เสียงกระซิบที่ดังขึ้นเป็นช่วง ๆ ทำให้ผมคิดถึงอากาเรส ปีศาจแห่งตำนานใน ‘คัมภีร์กุญแจย่อยของโซโลมอน¹’ เสียงของเงือกมีเสน่ห์เย้ายวนราวกับเทพเจ้าแห่งความชั่วร้าย ชั่วขณะนั้นผมไม่มีแรง

¹ คัมภีร์กุญแจย่อยของโซโลมอน หรือ *The Lesser Key of Solomon* หนังสือเก่าแก่ที่ไม่ปรากฏนามผู้แต่ง บันทึกเกี่ยวกับปีศาจของราชาโซโลมอน รวมถึงเวทมนตร์ศาสตร์มืด

แม้แต่จะหันหน้าหนี ปล่อยให้เขาใช้ปากงับติ่งหู ปลายลิ้นเกี่ยวและดูดจนอย่างละโมภ

เสียงครางต่ำยังคงดังก้องอยู่ในหูไม่หยุด ในสมองเหมือนตกอยู่ในวังน้ำวน รู้สึกวิงเวียนและหนักอึ้ง ร่างกายโงเงงพึงกับร่างของเงือก กรงเล็บแหลมคมของเขากวาดเสี้ยวผ้าด้านหลังของผมออก ความเย็นยะเยือกไล่ไปตามกระดูกสันหลังลงไปยังร่างกายส่วนล่าง ในขณะที่เดียวกันทางปลาหนาและเปียกชื้นก็ออกแรงแทรกเข้ามาที่ระหว่างขาของผมแล้วผลึกมัน้อ้อออก

ผมรับรู้ความรู้สึกทั้งหมดด้วยความสับสน ทว่าไร้แรงขัดขืนราวกับร่างกายตกอยู่ในฝันร้าย ทุกสิ่งรอบตัวปกคลุมไปด้วยหมอกดำลวงตาหนึ่งชั้น โลกทั้งหมดบิดเบือนไป มีเพียงความกระสันเท่านั้นที่พุ่งสูงขึ้นจนไม่อาจต้านทาน

ในตอนที่สุดของผมค่อย ๆ หลุดลอยไป ทันใดนั้นผมก็ได้ยินเสียงตะโกนมาจากที่ไกล ๆ

“เดชาโรว!”

“เดชาโรว!”

เสียงตะโกนนั่นดังโกล้เข้ามาเรื่อย ๆ ชัดเจนขึ้นเรื่อย ๆ จนทะลุผ่านหมอกมากระทบกับเส้นประสาทผม ผมหลุดจากภวังค์ในทันที แรงกดทับบนร่างก็เบาลง ผมยังไม่ทันปรับโฟกัสให้ชัด เงือกก็หยุดกายขึ้นจากพื้น ร่างคล้ายเงาดำยวกระโจนลงน้ำหายตัวไปท่ามกลางพีชน้ำ

ผมอึ้งงันไปสองสามวินาทีด้วยความตกใจ ก่อนพบว่าร่างกายตัวเองเปียกโชก เสี้ยวผ้าที่อนบนขาตุ้งตุ้ง ข้างหลังขาตเป็นรูกว้าง มีน้ำหยดต้ง ๆ ต้งแต่เมื่อไรไม่รู้

เมื่อก็เกิดอะไรขึ้น

สมองของผมเหมือนถูกฟลอร์แมตจนขาวโพลน จำเรื่องเมื่อไม่กี่วินาทีก่อนไม่ได้เลย นี่ก็ออกแค่ตัวเองพยายามจะรีดอสุจิของเงือกออกมาเท่านั้น

ดูจากตอนนี้เห็นได้ชัดว่าความพยายามของผมล้มเหลวไม่เป็นท่า บางทีการกระทำของผมอาจจะทำให้เงือกตกใจ เขาถึงได้หนีไปอย่างรวดเร็วแบบนี้

ผมมองผืนน้ำอันสงบนิ่งพร้อมคิดอย่างท้อใจ

“เดชาโรว นายอยู่ไหน!”

นั่นคือเสียงของโรน! ดูเหมือนว่าเขาจะอยู่บนดาดฟ้าเหนือหัวผม ผมรู้สึกว่่าหนังศีรษะชาหนึบ กุฏิก็จอบกบกล่องปฐมพยาบาลและกล่อง DV ที่กระจัดกระจายอยู่บนพื้นขึ้นมา แล้วหนีออกจากห้องใต้ห้องเรืออย่างลนลาน